

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БУДІВНИЦТВА І АРХІТЕКТУРИ

Студентські коментарі

ІУСТ-52 ГРУПА ВІДМІННИКІВ НАВЧАННЯ

Можна з упевненістю сказати, що для тих, хто старанно вчиться, мрії будуть вільно втілюватися в реальність. Але не без зусиль і наполегливості, цілеспрямованості. Тому що життя не завжди є щедрим на подарунки і гідне місце на своєму шляху потрібно завоювати, а для цього потрібні знання, завзятість і віра в себе. Ця думка червоною лінією проходить в матеріалі студентки групи ПНК-21 факультету АІТ Оксани Бичкової.

Читайте!

Навчання... І у кожного виникають свої асоціації, думки. У когось радість і натхнення, у когось – залишає гіркоту осад на душі. А от як це сприймають студенти найкращої групи нашого факультету ІУСТ-52, ми вирішили у них пошукати.

Те, що вони найкращі, група четвертокурсників показала вже починаючи з літньої сесії. Уся група складається з 13 студентів, з них четверо дівчат навчається лише "на відмінно".

Група формувалася поступово. На І-му курсі – один студент прийняв покликання захищати Вітчизну і пішов виконувати свій почесний обов'язок. На ІІ-му курсі двоє не справилося з поставленими навчальними завданнями. На ІІІ-му – ще один студент вибув. Група ж поповнилася Юлією Мікешіною, новою студенткою, яка вчилася у Національному авіаційному університеті.

Першим куратором була Олена Євгенівна Буоклі. Сьогодні – наставником групи є Ірина Миколаївна Доманецька. Значний внесок в успішне навчання, виховання групи належить саме цим вик-

ладачам. Вони були суворими й вимогливими, але вже тепер студенти достойно оцінюють це й щиро дякують. Одним словом, в дбайливому оточенні педагогів і уваги, починаш розуміти, що бути собою, мати почуття "плеча" друзів – дуже важливо.

У чому ж секрет успіху? Все просто – це група однодумців. Кожен з них зробив вірний вибір професії. У навчанні всі рівні: немає ні "зав'язяти заучок", ні "прогуляників", ніхто не зважає, який у кого статус в університеті й взагалі хто є хто. Студенти вважають: "Заучка – це людина "пайнча", а ми і вчимося, і відпочиваємо".

Розподілу на улюблені й неулюблені предмети просто не існує, але є улюблений викладач, – стверджує староста групи Юлія Довгопол. Це – Вячеслав Борисович Задоров. Він супроводжував групу з І-го курсу. Приємний, ширий, матеріал викладає чітко і зрозуміло, є просто "улюбленим студентом".

Позаурочний час юнаки і дівчата з легкістю і великим задоволенням проводять разом. Перше вересня, здача сесії не обійдеться без святкування. Са-

ме з першого курсу група ІУСТ-12 гуртом вирішила встановити для себе дату: День народження групи. Нею стало 12 вересня. І скріпили цим святковим днем свій дружній колектив!

Під час розмови не минула нагоди запитати у п'ятикурсників, що вони хотіли б побажати викладачам і студентам.

Викладачам вистачило старости групи Ю.Довгопол група щиро зичить: "До студентів старайтесь ставитись з розумінням, в міру строгості, доступно викладайте матеріал, щоб підтримувати ба-

жання ходити на пари з задоволенням, а не просто "відвідувати".

А студентам радять: "Успіхів у навчанні, завзятості й жаги до пізнання, як кажуть "Вік живи – вік учись". Дотримуйтесь завжди цього народного вислову й все вдало складатиметься".

Ну що ж, всім студентам групи ІУСТ-52 – подальших успіхів. Іншим групам факультету – не лише рівнятися на них, а й досягти ще кращих результатів, починаючи з першого курсу.

Бесіду вела **Оксана Бичкова**, студентка групи ПНК-21

МОЛОДЬ СФОРМУЛЮВАЛА ДУМКУ

Думка студентів має велике значення при оцінці якості викладання, тому що саме студенти відчувають на собі його вплив і є партнерами викладача в освітньому процесі. З метою покращення якості навчання, виявлення та розв'язання проблем навчальних і побутових, соціальних і моральних доцент кафедри політичних наук С.В.Савойська провела анкетне опитування групи студентів сантехнічного факультету. В ньому взяли участь четвертокурсники ЕКБ-41. Чому саме студенти 4-го курсу? Тому що люди, у яких вже майже вища освіта і вони здатні визначити рівень поінформованості в багатьох поняттях.

Анкетне опитування показало, що практично всім студентам подобається навчатися обраній спеціальності, оскільки одні з дитинства мріяли про професію, інші просто люблять природу. На думку майбутніх інженерів, у закладі є достатньо висококваліфікованих викладачів, які з великим задоволенням діляться своїми знаннями. Серед тих, хто відповідав на анкету, були такі, хто лише вчився, і такий, хто окрім навчання, працює...

Серед предметів, які імпонують, назвали "Геологію", "Екологічну безпеку", "Екологічне право", "Гідрологію", "Технологію", "Будівельні матеріали та поведіння з відходами", "Інженерні методи захисту біосфери" та ін.

Любов до предмета залежить від викладача, а, власне, не подобаються ті предмети, які важко даються. Це думка багатьох. Студенти визначили найбільш талановитих педагогів, їх методику, спосіб подачі матеріалу. Тому приємно назвати: докторів наук, професорів О.С.Волошкіну ("Екологічна безпека"), В.М.Удод ("Техноекнологія"), професора, к.т.н. В.В.Трофимовича ("Інженерні методи захисту біосфери"), кандидатів наук, доцентів В.П.Азутова ("Технологія"), Е.В.Зальцую ("Гідрологія"), В.І.Запорожця ("Вступ до фаху"), М.В.Суханевич ("Будівельні матеріали та поведіння з відходами"), Л.О.Василенко ("Техноекнологія"), О.Ю.Філімонова ("Інформатика"), ст. викладачів В.В.Чепурного ("Технологія будівельного виробництва"), О.М.Щербакіна ("Екологічне право"), В.О.Саянця ("Топографія з основами картографії"), асистентів Ю.О.Бережницьку ("Біогеохімія"), І.О.Скрипченко ("Еконо-

міка природокористування"). Вони мають підхід до кожного студента, добре й дохідливо викладають та виховують.

Є також і проблеми: не всім подобається вивчати непрофільні дисципліни, особливо тоді, коли на вивчення відводиться мала кількість годин для лабораторних і практичних занять, а вимоги високі. Не до вподоби також вигляд наших аудиторій, лабораторних приміщень, в яких відсутнє необхідне обладнання, зокрема, архітектурний корпус, який взагалі потребує ремонту.

Молодь сформулювала думку щодо морального і психологічного ставлення до життя. Всі є патріотами власної держави: по закінченню магістратури або аспірантури житимуть і працюватимуть в Україні за фактом на користь Батьківщини. Лише мала частка студентів планують виїхати працювати за кордон. Країну вбачають сильною, соборною, мирною, перспективною, не корумпованою, самостійною, процвітаючою, на яку б рівнялися усі держави світу. Більшість сподіваються на членство України в ЄС, але побоюються, аби Україна не опинилася на місці Греції. Тому дехто воліє бачити країну у союзі з Росією. Є думки, що вступити до Євросоюзу ще рано: необхідно навести лад у державі, підняти економіку й політичну культуру.

Чи варто вивчати гуманітарні предмети? "Історію України" й "Українську мову"? За відповідями більшість предметів у вузі викладається державною мовою, яку українці люблять і послуговуються на практичних і семінарських заняттях. Названі дисципліни формують у молодих людей свідомість, виховують патріотичні почуття, повагу до історії рідного народу і дер-

Очіма студентів

Я УКРАЇНЕЦЬ

Я люблю сало, не ношу вишиванку й не знаю слів українського гімну. Я не переплывав Дніпро і не вмю танцювати гопак. На моєму столі не лежить "Кобзар", а на стіні не висять рушники. Моя кров червона, а не жовто-блакитна. Я не займаюсь відмінюванням слів "пальто" і "кіно", і три найважливіших слова я сказав російською мовою. Я – українець?

Я облюбив за "Динамо", за Кличка й Клоковчу. Я бачив цю землю з ілюмінатора Боїнга, але я повернувся. Мені не потрібні неонові міста й силіконові жінки. Я не буду жити там, де вулиці без імен, а люди без по-батькові. Я залишусь тут.

Тут земля ще не охоплена від вогню, і ще не стерлися на плитках імена незабутніх предків.

Тут дівчата читають в метро і пишуть вірші на іграх з термодинаміки.

Тут на грошах поети, а не президенти.

Тут жарують смішно і посміхаються чесно.

З серця не викреслити п'яту графу. Я – Українець.

Я люблю вузькі вулички Львова і Харківські перспективи. Мені стали рідними безтурботна Одеса, діловий Донецьк і легендарна Полтава. Я не вірю патріотам на трибунах, але вірю патріотам в

окопал. Я вірю в цю країну: я довіряю цьому повітрю – він тримає купол, цим горам – вони тримають страхівку, цим людям – вони тримають слово. Я люблю стук каблучків по плитці Хрещатика, скрип снігу в Карпатах і шелестіня кристалічної гальки. Мені ніколи не забнули української коліскової і поцілунку на Андріївському.

І ще: мені часто сниться неосяжне небо і поле соняшників. І мій син народиться тут. Я – Українець.

Дмитро Попов, студент ПЦБ-22

С.В.Савойська, доцент

Українські
фахівці в КитаїУНІВЕРСИТЕТИ
ТРЕТЬОГО ТИСЯЧОЛІТТЯ

Вища освіта – один з головних факторів науково-технічного та соціального прогресу суспільства. В умовах незалежності та становлення нових соціально-економічних відносин значно зросли потреби у вищій освіті населення, тому оптимізація мережі вищих навчальних закладів, створення комфортного архітектурного середовища в закладах вищої освіти стає одним з пріоритетних завдань соціально-економічної та містобудівної політики держави. В Україні сьогодні є висококваліфіковані фахівці в галузі проектування закладів освіти, які мають міжнародний досвід проектно-творчої діяльності. Одним із цікавих прикладів є участь українських архітекторів в міжнародних конкурсах проектування нових закладів освіти та навчально-допоміжних корпусів окремих підрозділів до університетів у Китаї. Розповісти про це в газеті ми попросили завідуючого кафедрою теорії архітектури КНУБА Леоніда Миколайовича Ковальського. *Читайте!*

Реформа освіти, використання ефективних навчальних технологій відкривають широкі можливості для модернізації матеріальної бази, будівництва сучасних навчальних комплексів. Університети III-го тисячоліття базуючись на глибоких національних освітніх традиціях, разом з тим широко використовують прогресивний світовий досвід в навчанні молоді.

ту економіки і фінансів в Києві, запроєктований архітекторами УкрДІПРОУЗ за участю фахівців КНУБА. Відкрито міжнародний університет розвитку людини "Україна", запроєктований в науково-проектному архітектурному бюро ЛІЦЕНЗІАРХ та ін. Нажаль складні економічні умови в країні не дають реалізувати цікаві проектні рішення нових університетських комплексів в повній мірі.

Проект університету економіки і фінансів в м. Києві.
Арх. В.Лівиць за участю Г.Ковальського

На проектування нових університетських комплексів впливає також специфіка сучасної містобудівної діяльності, ущільненість забудови, особливо в центральних районах міст, обмеженість територіальних ресурсів для формування нових навчальних зон. Університетські корпуси майбутнього, безумовно, більш компактні, універсальні та гнучкі.

В останні роки в Україні запроєктовано і розпочато будівництво кількох вищих навчальних закладів, в яких впроваджуються перспективні форми та методи навчання, використовуються ефективні інформаційні технології, які потребують відповідних функціонально-планувальних рішень навчальних будинків. До університетів нового покоління можна віднести проект нової навчальної зони Українського державного університе-

Показовим прикладом формування нових університетських комплексів може бути Китай, який дивує світ не тільки темпами зростання виробництва, а й розмахом модернізації навчального фонду. Реконструюються існуючі заклади вищої освіти, розширюються навчальні корпуси, оснащуються сучасною комп'ютерною технікою. На околиці міст формуються потужні навчальні зони. Нові навчальні комплекси споруджуються на основі прогресивних інженерних технологій, з високими архітектурними якостями.

Проектування нових навчальних закладів ведеться, як правило, на конкурсній основі з залученням провідних архітектурно-проектних фірм різних країн світу. 2001 року запрошення для участі в міжнародному конкурсі на проект гене-

Генеральний план нової території Ляонінського університету.
Арх. Л.Ковальський, С.Дабіжа, О.Стукалов та ін.

Головний навчальний корпус та блоки лекційних аудиторій.
Арх. Л.Ковальський, О.Андреев, С.Сівін

рального плану нової навчальної зони Ляонінського університету в м. Шеньян отримав КиївЗНДПЕ, який має значний досвід проектування закладів освіти. Інститут прийняв пропозицію й переміг в міжнародному творчому змаганні. Проект було прийнято до реалізації. Близько двох років проектувальні співпрацював з співробітниками університету, які відповідали за проектування та будівництво нового навчального комплексу.

Що вражало в процесі роботи з китайськими фахівцями? Перш за все, наполегливість замовника, бажання отримати максимальний ефект від конкурсних розробок. Чотири рази коригувались проектні пропозиції на прохання

Педагогічного університету в м. Дальянь.

Дальянь – історичне місто на узбережжі Жовтого моря зі своєрідною забудовою. Ця територія колись відносилась до Росії (в приміській зоні знаходиться відомий Порт-Артур (зараз Люйшунь)). Тут збереглося багато стародавніх будівель. Особливо

Бібліотека.
Арх. О.Зиков

Спортивний корпус.
Арх. В.Бельчиков

Нова навчальна зона Ляонінського університету в процесі будівництва

Ректорат університету.
Арх. В.Залуцкій

Вхід на нову територію Ляонінського університету.
Арх. О.Стукалов

керівництва університету, враховуючи різні аспекти впровадження в новому навчальному комплексі сучасних освітніх методик та прогресивних архітектурно-будівельних технологій. Але найбільш здивували темпи будівництва нової зони університету. Автори проекту були приємно вражені, коли через рік від початку будівництва в нових навчальних корпусах навчалися понад 10 тис. студентів, а весь комплекс на 70–80% був реалізований у повній відповідності до проектних рішень генерального плану. Навіть елементи благоустрою території виконувались згідно ескізних пропозицій конкурсного проекту.

Архітектурно-планувальна структура університету втілює сучасні педагогічні вимоги до вищих навчальних закладів, враховує прогресивний світовий досвід будівництва закладів освіти та архітектурно-містобудівні традиції Китаю. Це підтверджується широким позитивним резонансом, який отримав новий навчальний комплекс ще в стадії будівництва.

Результати роботи підняли авторитет українських здочих у Китаї. Наприкінці 2004 р. авторський колектив інституту знову запросили взяти участь у міжнародному тендері на будівництво філіалу

Педагогічного університету в м. Дальянь. Дальянь – історичне місто на узбережжі Жовтого моря зі своєрідною забудовою. Ця територія колись відносилась до Росії (в приміській зоні знаходиться відомий Порт-Артур (зараз Люйшунь)). Тут збереглося багато стародавніх будівель. Особливо

женням історичного середовища.

Педагогічний університет, який намічено суттєво розширити, створено 1951 року. В даний час тут навчаються близько 13 тис. студентів та працюють майже 3 тис. співробітників. До складу університету входять 20 інститутів (факультетів), де готуються фахівці з педагогічних, гуманітарних та природничих наук за 43 спеціальностями. Тобто, це комплексний навчальний заклад, який потребує потужної навчально-матеріальної бази. Існуюча територія університету в центральній частині міста не дає змоги розмістити необхідні корпуси, тому на околиці міста створюється додаткова навчальна зона.

Нова ділянка площею 90 га знаходиться в передірній місцевості, де поряд з навчальними зонами формуються бази відпочинку мешканців міста. Природне оточення з чистим повітрям, зеленими масивами сприяє створенню комфортних санітарно-гігієнічних умов для навчального середовища.

Значна частина виділеної території припадає на круті схили і лісові масиви, які можуть бути використані лише для зони відпочинку. Безпосередньо для забудови фактично придатна територія близько 34 га, де передбачено розмістити нові навчальні корпуси, спортивну, житлову та господарську зони для 10

приваблива ансамблева забудова центральних площ у стилі російського класицизму. Нове будівництво ведеться на основі сучасних технологій зі збере-

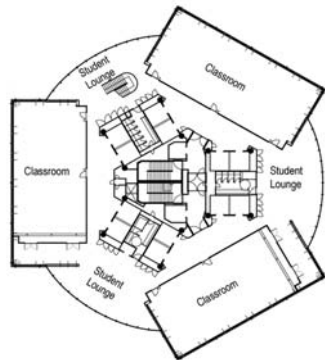
тис. студентів. Це досить ущільнені умови, які потребують компактних архітектурно-планувальних рішень. Специфічні вимоги до проекту надають також сей-

Проект генерального плану нової території педагогічного університету в м. Дальянь.
Арх. Л.Ковальський, Л.Дабіжа, Г.Кузьміна та ін.

Школа дизайну в Гонконзі

Хмарочос "Mode Gakuen Cocoon Tower" в Токіо, Японія, де розташовано три коледжі

приміщені з використанням нетрадиційних джерел енергії, сонячних колекторів, теплових насосів тощо. Запропонована система з 4-х віроенергетичних установок, яка дасть можливість значну частину електроенергії навчального містечка замінити енергією вітру. Ці пропозиції проекту особливо зацікавили керівництво університету. Використання альтернативних джерел енергії у Китаї приділяється особлива увага. Поставлено завдання до 2020 р. виробляти не менше 12% енергії за рахунок альтернативних джерел.

Таким чином, у проект комплексно розглянуті архітектурно-планувальні та інженерно-технічні аспекти будівництва сучасного університету. Наведені приклади проектування та будівництва нових навчальних закладів свідчать, що в Україні сьогодні є висококваліфіковані фахівці в галузі проектування закладів освіти, які мають міжнародний досвід проектно-творчої діяльності.

У сучасній зарубіжній практиці розвитку матеріальної бази вищих навчальних закладів є багато прикладів своєрідних архітектурних рішень навчальних будинків. Університети III-го тисячоліття відрізняються більш складною функціональною структурою, різноманітними об'ємно-просторовими рішеннями, виразною пластикою фасадів, цінними архітектурними деталями. Особлива увага приділяється проблемам енергозбереження, створенню комфортних санітарно-гігієнічних умов в навчальних закладах, збереженню екологічної рівноваги оточуючого природного та штучного середовища.

Вищі навчальні заклади завжди відігравали провідну роль в міській забудові, формували громадських центрів та інших важливих планувальних вузлів. В сучасних умовах ушліщеної забудови значно зростає роль університетських комплексів в реконструкції історичних ансамблів, в створенні нових планувальних зон на околиці міст, в підвищенні архітектурно-композиційних якостей всього міського середовища.

У більшості розвинутих країн з потужною історично сформованою мережею закладів вищої освіти відносно рідко створюються в повному складі нові університети, подібно наведеним вище прикладам з сучасного світу Китаю. Частіше будуються нові навчальні або навчально-допоміжні корпуси окремих підрозділів.

Традиційно цікаво та не стандартно вирішуються факультети архітектури, дизайну та мистецтва. В університетах творчих професій як правило відраховуються нові стильові рішення, які в подальшому більш широко використовуються в проєктах інших закладів освіти.

Реформування системи освіти в Україні на принципах багатоваріантності моделей об'єктів навчання, поглиблення зв'язків вищих навчальних закладів з наукою, виробництвом, іншими об'єктами соціальної сфери, відкриває нові можливості для побудови більш гнучкої мережі закладів освіти, створення принципів нових типів університетських комплексів та навчально-науково-виробничих об'єднань.

Наведені приклади проектування та будівництва навчальних закладів свідчать, що в Україні та закордоном, особливо в країнах, що піднімають свій соціально-економічний потенціал, ведеться активний розвиток системи освіти, будуються нові університетські комплекси зі своєрідними архітектурними рішеннями.

Л.Ковальський,
доктор архітектури

НАШ ВИПУСКНИК НА ВІЗКУ ВИРУШИВ СТЕЖКАМИ ОЛІМПІЙСЬКОГО ВОГНЮ

Інвалід – це стан тіла, а не душі

Про цю подію повідомила газету наша випускниця 1975 року Любов Лавріненко, кандидат технічних наук, колишній старший науковий співробітник НДІВМ. Справа у тому, що інший випускник КНУБА – Микола Подрезан вирішив за три роки проїхати стежками Олімпійського вогню й ще своїх кумирів – групи Бітлз. Що ж тут особливого, – скажете ви. У тому, що Микола – інвалід-візочник і рушив навколо світу він задля блага українських візочників. Сталася подія ця 22 жовтня 2011 р., коли від Майдану Незалежності – відправної точки подорожі – він вів відлік кілометрів і три роки вивчатиме, як інземці пристосували пам'ятки архітектури до потреб інвалідів. Маршрут першого 25-ти денного етапу подорожі: Київ – Головоштамт – Канада (Торонто) – Монреаль – Квебек – Оттава – Ніагара) – США (Філадельфія – Вашингтон – Атлантик-Сіті – Нью-Йорк) – Київ. За три роки об'їде 34 міста у 27 країнах на 6 континентах, (саме так пройшов маршрут Естафети Олімпійського вогню Олімпіади в Афінах 2004 року). Поїздки будуть етапами, від 10 днів до місяця.

Але спочатку про самого Миколу Володимировича. Читачам буде надзвичайно важливо познайомитися з такою людиною. Адже багато людей, зіткнувшись із серйозними проблемами, впадають в ступор і не бачать виходу.

Микола Подрезан – інвалід I групи, голова Міжнародного благодійного фонду інвалідів, кавалер орденів "За заслуги" 2-го і 3-го ступенів, якими нагородив його президент Кучма 1996-го і 1999-го років та ін. відзнаки. Перша освіта Миколи – наш будівельний. Тому що він – з родини інженерів: і дід, і прадді були інженерами. До речі, батько Миколи Подрезана, Володимир Вікторович, колишній доцент кафедри інженерної геодезії КНУБА. Працював у нас близько 35 років. Зараз йому 96 років. Він знає 6 мов: англійську, німецьку, іспанську, українську, російську, польську. Трошки розуміє португальську, французьку та італійську. Мови вивчив у зрілому віці. Вже в 50 років йому запропонували викладати на Кубі, й він за 4 місяці з нуля вивчив іспанську.

Сам Микола Подрезан після армії знайшов собі нове покликання: став одним з перших диск-жокеїв. Отримав режисерську освіту в Інституті культури і працював режисером масових свят. У нього була чудова на ті часи апаратура, був він знаний в Україні. Робота подобалася: надихав вже сам блиск в очах глядачів. Він об'їздив з гастролями всю країну від Камчатки до Архангельська. І на самому злеті, в 38 років, в Естонії зламав хребет у автокатастрофі. Як казав батько його: "Розбився за власним бажанням". До Києва його доставили у багажному відділенні літака.

"Впасти у відчай мені не дало мое виховання, – каже Микола Володимирович. Я думаю про батьків і був зобов'язаний відтерся, щоб вони не боялися померти... Це я зрозумів у лікарні..."

Травма була неймовірним ударом, тому що був медіою людиною. У мене були виступи, перемоги в конкурсах, дипломи. Для енергійної постати це страшний шок – раптово потрапити у світ повної безнадії. Але мені 38, у мене хоча б минуло було, а поруч зі мною на ліжках лежали хлопчачі, у яких не було ні минулого, ні майбутнього... У санаторії для тих, хто має травми хребта, в палаті поруч зі мною люкавали шахтарі. Майбутнього ні в кого не було. І знов: у мене

було минуле! Поїздки за кордон, по країні, на Камчатку, на БАМ... А у них не було цього минулого. І я зрозумів, що комусь моєю і повинен допомогти".

З дружиною Наталкою, реабілітологом по професії, вони відкрили при санаторії "Жовтень" міні-центр соціальної та фізичної реабілітації, який проіснував 10 років, через нього пройшло близько 500 пацієнтів. Кожен інвалід вже через 10 днів, проведених там, їхав новою людиною, отримавши волю до життя. Ті, хто пройшов через цей центр, стали сьогодні лідерами українського руху інвалідів. Більшість із них отримало вищу освіту, обзавелася сім'ями, дітьми, – згадує дружина Наталія. Готували ми її газету: "Аргументи і факти для інвалідів", де Микола сам писав статті. Газету верстув удома на комп'ютері, який подарував йому голландський посол.

Через 2 роки по травмі на головному українському телеканалі УТ-1 організували 6-годинний благодійний телерафод для інвалідів.

Вперше також вони вивели інвалідів на сцену професійних українських фестивалів. Не фестивалів творчості інвалідів, а на відомий музичний фестиваль "Таврійський грім", де їх слухали 100 тисяч людей.

Микола Подрезан перший виступив по телебаченню зі словами: "Так, я на візку, але не дозволю вважати себе людиною другого сорту". Через 2 роки Микола організував фонд – "Інвалідний приватний фонд інформаційної підтримки"...

Проблема пристосування інвалідів до щоденного життя та їх вільного доступу до громадських місць, надзвичайно серйозно стоїть в Україні. Наприклад, що дістатися батька, що живе на Хрещатику, дружині Миколи доведеться витягати його на борджори, а люди, які допомагають, можуть просто випадково повернути його у низ... Мало того, красива огорожа бч минуло було, а поруч зі мною на ліжках лежали хлопчачі, у яких не було ні минулого, ні майбутнього... У санаторії для тих, хто має травми хребта, в палаті поруч зі мною люкавали шахтарі. Майбутнього ні в кого не було. І знов: у мене

руху за права інвалідів Микола Подрезан. Його мрія – щоб інваліди в Україні могли вільно відвідувати визначні пам'ятки нашої країни, як з легкістю відвідують пам'ятки інваліди за кордоном. Він навіть має плани судитися з тими, хто не адаптує інфраструктуру для інвалідів. Багато років тому за його клопотанням зробили туалет для візочників у Києво-Печерській лаврі, інші зручності.

Щоб повернути до проблеми увагу, Микола й відправився в дорогу. І почав з Канади і Америки. У Сідней, Барселоні, Атланті, Римі, Лондоні та ще 30 містах світу фаховий будівельник збирати фотографії та креслення того, як за кордоном забезпечують доступ візочників до пам'яток архітектури та історії. Результати своїх спостережень – безкоштовно запропоновувати небаждучим, що мають бажання вирішити проблему, та українській владі. Подорож, яку готувала задалегідь, оплачує сама родина Подрезан. Також розраховують на допомогу друзів, що живуть за кордоном у місцях за маршрутом подорожі.

У ці дні Микола Подрезан все вдома. Розбирає інформаційні матеріали, яких чимало: лише фото різної тематики – понад 6 тисяч.

На його подорож відгукнулася преса: газети Монреалю і Нью-Йорку, прями ефіри радіостанцій Торонто, програми "Час-Тайм" "Голосу Америки", де в студії у Вашингтоні зі Миколою спілкувалася Мирослава Гонгадзе... Проєктом Миколи Подрезана цікавляться й українські медіа: "ICTV", 5 Канал, "1+1", Київська телекомпанія. Днями вишло велике інтерв'ю на "Радіо-Київ".

Свій соціальний марафон Микола Подрезан закінчить 2014 року, в Києві, у день 10-річчя перебування Олімпійського смолоскипу в столиці України...

Мрія, що 2014-го у Львові відбудеться 35 етап. Саме тоді планують подавати кандидатуру "культурної столиці України" на право проведення Олімпіади 2022 року у Карпатях.

І.Герашенкова,
(за матеріалами газети)

ЯКА КРАЇНА ВІДКРИЛА КОСМІЧНУ ЕРУ?

До цього опитування спонукала бесіда зі студентами в редакції "А+Б". Розмова зашля про космічні досягнення в світі. Стали згадувати про те, яка ж країна першою вивела на навколосвіту орбіту перший у світі штучний супутник Землі і дату його запуску. І раптом виявилось, що молоді, студенти КНУБА не знають, яка ж країна стала першою космічною державою. Ми вирішили поставити це питання студентам різних факультетів, які не брали участі в розмові. Деякі відповіді пропонуємо читачам.

Павло Сердюк, студент IV курсу КНУБА – Яка країна? Не знаю. Це ж треба думати, згадувати. Радянський Союз? Ну так. Точно, так і було.

Олена Бартенко, 2 студентка II курсу КНУБА

– Америка напевно. США – найбільша продвинута країна у космічному відношенні. Радянський Союз був відсталішим. СРСР запустив? Та не може бути! А як супутник називався? "Супутник-1"?

Марина Чеховченко, студентка V курсу – Згадується, що Радянський Союз. Щось таке пригадую. На той момент за космічними технологіями СРСР випереджав Штати.

Варвара Кривообокова, випускниця КНУБА

– СРСР відправив у космос першого космонавта – Юрія Гагаріна, а перший супутник був, напевно, американський. Ні? А чий? Радянський?

Юрій Бурковський, студент II курсу – Думаю, що СРСР. Ми в космосі спочатку в усьому першими були. Ну, ось бачите, я правий!

Від редакції. Ось такий результат. Газета навмисно запитувала лише студентів та випускників, які опинилися в університеті.

Викладачі та співробітники КНУБА старшого віку, звичайно, пам'ятають, що 4 жовтня 1957 людство зробило крок в космічну еру: на навколосвіту орбіту виведено перший у світі штучний супутник Землі. Доставила його ракета-носіє з 5-го науково-дослідного випробувального центру полігону Міністерства оборони Радянського Союзу. Пізніше комплекс був названий космодром Байконур.

Космічний апарат ПС-1 (найпростіший супутник-1) являв собою кулю діаметром 58 сантиметрів, важив 83,6 кілограма, був оснащений чотирма штирковими антенами завдовжки 2,4 і 2,9 метра для передачі

Бліц-опитування

сигналі, які працюють від батарейок-передавачів... Супутник ПС-1 літав 92 дні, до 4 січня 1958 року, зробивши 1440 обертів навколо Землі (близько 60 мільйонів кілометрів), а його радіопередавач працював протягом двох тижнів після старту. США змогли повторити успіх СРСР лише 1 лютого 1958 року, запустивши з другої спроби супутник "Експлорер-1" (Explorer-1) масою в 10 разів менший за перший ШСЗ.

Тоді, 1957 року про успіхи Країни Рад, яку американська пропаганда представляла світу як відсталу державу, дізналися люди на всіх континентах. Як писали в той час газети, 90% розмов про штучні супутники Землі припадало на частку США. Але, як виявилось, 100 відсотків справи реалізував СРСР.

Сьогодні через трохи більше піволітять, далеко не всі молоді українці, на жаль, знають про те, чим могли б пишатися.

Шановні читачі! Розкажіть про це своїм дітям і онукам, щоб вони знали правду.

Сергій Томчук,
учасник бесіди в редакції, студент КНУБА

А ти радіо Активний?

СЛУХАЙТЕ РАДІО "ВЕЛИКА ПЕРЕРВА"!

Що таке студентське радіо? Це море гарного настрою, завязятих пісень, незліченної кількості оповідань про веселе студентське життя. Про студентське радіо мріють, мабуть, всі вузи. А от у Київському національному університеті будівництва і архітектури втілили свою мрію в життя... Сьогодні про свій колектив ентузіастів газети А+Б розповідає Дашка-Ромашка, ведуча однієї з радіопрограм.

– Радіо "Велика перерва" виповнилося два роки. Протягом цього часу знову й знову чуємо: "Доброго ранку! З вами в ефірі радіо "Велика перерва" та...". Саме про тих людей, що кожного дня зустрічають вас з позитивним настроєм і дарують вам найкращі емоції, найкращі враження та свою душу, хочеться розказати. Два роки ми разом з вами зустрічаємо новий день. Хто прийшов, хто пішов, хто залишився... Саме про тих, які розпочинали роботу радіо "Велика перерва" й зараз продовжують дарувати нам радість та позитив!

Розпочалося все досить давно, коли ще стояла радянська апаратура і голос ведучого, схожий на ті, що оголошували в відомих радіостанціях "Увага! Увага!...", сповіщав про події, які відбувалися в університеті. З роками справа була трохи закинута. Та "Велика перерва" не мала зникнути з простору університету. І саме тому радіо знову відновило життя.

Ми вирішили своїм дружнім колективом сісти і поговорити про нашу радіо-передачу, згадати теплі моменти, цікаві історії, просто попомогти їй пожитувати. Кожен пригадав як потрапив на радіо, чому взагалі цим займається... Як все сталося і продовжується читайте прямо зараз!

Юра: ...Біля актової зали грала музика, всі спочатку були в шоці! Приходили викладачі та обурювались: "Що це взагалі таке?! Ви вагаєте студентам зосередитися на перерві!" Це тепер вже всі звикли, що кожного дня на великій перерві звучить радіо. Тоді ж це було

щось неймовірно! А починалось все у два етапи: спочатку я створив групу радіо Вконтакті і пів року вона існувала з кількістю учасників 5 чоловік. Я все ніяк не наважувався запустити це діло і тестував й тестував. Потім на початку вересня два роки тому вирішив: досить вже, час запускати! Так і пішло!... Ідея була давно і хотілося, щоб радіо працювало і студентам було веселіше!

Руда: Все почалося саме з Юри, допомагав йому Максим Миколаєць. Спочатку радіо в ефірі було лише в середу, пізніше набрали людей, які мають бажання стати ведучими, щоб зробити більше ефірів. Потім Юра зробив мені пропозицію, від якої не змогла відмовитися! Прийшло ще декілька хлопців, серед них був і Стас. Більшість, на жаль, пішли, і залишилися ми зі Стасом. Я й не думала, що займатимуся цим так довго, доки не зрозуміла, що мені це подобається, і залишилася.

Стас: Я прийшов, мабуть, чисто з цікавості. Може й вийде. Чому б ні? Ще й з фортепіано тоді не зовсім склалося. Також було прагнення подолати страх публіки. Як розпочав, зрозумів: це дійсно те, що мені подобається! Батьки раділи і казали: нарешті хоч чимось творчим займаєшся!

Юра: А моя мама не вірила, що щось вийде. Та спочатку ніхто не вірив!

Руда: Ой! А моя мама, мабуть, взагалі не знає!

Дашка: Для мене радіо стало чимось особливим. Можливо, ще однією галуз-

зо, де можу спробувати свої сили та здобути якийсь досвід. В принципі раніше ніколи не задумувалася про те, щоб бути радіоведучою. Розпочалося все з того, що Юра запропонував придумувати конкурси для радіо, потім і взагалі дещо контролювати творчий процес... Ну і пішло-поїшло! Були невеличкі конкурси, потім в голову прийшла ідея, щоб усі талановиті студенти КНУБА, які мають свої записи, власні пісні, змогли продемонструвати свою творчість на нашому радіо. Так з'явився рубрика: конкурс "Сім нот". І ось тоді вже почала вести ефіри та спілкуватися з нашими талановитими студентами. А взагалі дебют відбувся, коли випробували нову апаратуру, яку привезли на радіо.

Аня: Раніше мріяла бути журналістом, але тепер отримую освіту інженера, тому робота на радіо стала однією з можливостей реалізувати давнє захоплення. Пам'ятаю: йшла на пару, побачила оголошення, що на радіо потрібен журналіст, і вирішила, що ним буду саме я!

Серьожа: Мене ж не так давно просто поставили перед фактом! Підійшли Дашка з Рудою та сказали: "Сергій Костянтинович! У нас до Вас важлива справа...". Ну і як міг їм відмовитися! Тим більше, що тема рубрики ("День електронної музики") як раз співпала з моїми музичними вподобаннями.

Юра: Оце згадав про музичні вподобання. У мене до радіо улюбленими стилями музики були реп, легкий рок, а як почалося радіо, ці рамки швидко розширилися!

Почав любити абсолютно всю музику! **Руда:** Та мене взагалі можна назвати "музичним божжем"! Жартую! Слухаю абсолютно різну музику і в кожній знаходжу щось близьке для себе.

Дашка: Теж полюбила всю музику! Особливо, коли на радіо приходять наші студенти-музиканти, так в мене плейер після кожного ефіру поповнюється новими треками.

Юра: Ти зараз сказала про ефір. Я ж згадав один з перших – досить весела історія вийшла. Був другий чи третій ефір – вже не пам'ятаю. Дуже хотілося, щоб він відбувся, тому все підготували зарані. Ще залишався час, вирішили піти в ідальню, щось перекусити. Повертаюся за хвилину п'ять до ефіру, відчиняю двері... а вони не відчиняються! Все! Паника! Катастрофа! А ефір же ж має вийти. Вирішили ми виламувати двері. І так намагалися, і так. А двері нові... Ну вже хвилину п'ять, як розпочався ефір, двері не відкриваються... Я ще раз вставляю ключ в замок. Раз-другий... І двері відчинилися! Нарешті! На радіодах провів позитивний ефір... Потім виявилось, що ми забули втримати якийсь тумблер і нічого не було чути. Якби не відчинили дверей тоді, мабуть, радіо і досі не працювало. =)

Аня: У мене теж був один такий веселий момент. Раз-другий – я задавав питання, вони відповідали. І тут в пряму ефір у мене падає мікрофон! Ну, звичайно, я його зловив, але без сміху не обійшлося! =)

Руда: У мене всі ефіри улюблені та кожен по-своєму цікавий! Особливо, коли апаратура не вибирається, отримуєш масу задоволення! =)

Стас: Мені, наприклад, сподобався наш спільний Новорічний ефір! Мабуть,

тому що ми всі разом були, веселилися, жартували, як от зараз!

Дашка: Це тоді, коли ми з Рудою рекламували тебе як бізнесмена! =)

Стас: Так. Мабуть, тоді.

Руда: Юра, ти так нагадує про ідальню, що аж захотілося перекусити!

Серьожа: Так! Я б не відмовився зараз від м'яса по-французьки, або кальмара... А так взагалі я не перебірливий... =)

Дашка: Серьожа, не дражнися! Бо і чистачам вже теж захотілося забігти до ідальні... =)

Аня: Так, мабуть, будемо вже завершувати. Хочу побажати всім завжди, так би мовити, тримати руку на пульсі, слухати "Новини" та частіше гуляти на свіжому повітрі!

Руда: Так! І беріть участь у рубриці "Прояви себе!" і пробайте себе у якості радіоведучого! Бо, можливо, хтось з вас стане нашим новим колегою!

Стас: Ще спіть частіше і більше! =) І не забувайте замовляти нам свої улюблені треки у групі радіо "Велика перерва" Вконтакті!

Серьожа: І слухайте лише якісну музику! Та не забувайте відповідати!

Дашка: Так! Також звертайтеся на радіо частіше, наші двері завжди відчинені для вас! І тримайтеся на позитиві!

Юра: Беріть активну участь у житті КНУБА, власному житті, а також слухайте радіо "Велика перерва"!

Ось такі ми: веселі, сумні, балакувати, мовчазні, але завжди щирі з вами та готові дарувати вам кожну хвилину своєї творчості!

Звертайтеся до нас на радіо за номером 068-120-02-02! Та також будемо раді вас бачити у групі радіо "Велика перерва" Вконтакті! http://vkontakte.ru/velyka_pererva.

"З вами були: радіо "Велика перерва", МС Громовий, Руда, Стас Беркут, Анна Мороз, Серьожа Wingman та Дашка-Ромашка! Почуємось!..."

Дарія Шахова

РАДІО НІКОГО НЕ ЛИШАЄ ОДИНОКИМ ...

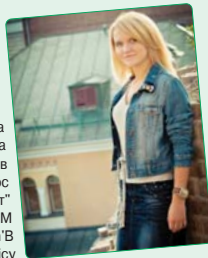
Невід'ємна частина життя європейських студентів – радіо.

Радіо молодіжне. Робота на ньому престижна і, явно підкреслює особливе становище ведучих: користуючись популярністю у решти студентів, вони одночасно є предметом заздрощів і обожнювання. Головне достоїнство студентського радіо у тому, що йому не треба дбати про рейтинг, аудиторія завжди з ним. Тепер: "досє" – жжй ведучих...

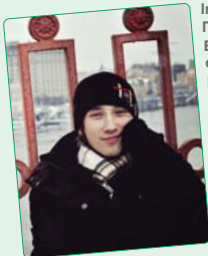
Ім'я та прізвище: Юрій Громовий
Псевдонім на радіо: МС Громовий
Факультет: БТФ
Захоплення: театр "Дивні люди"
Улюблена музика:
до початку радіо – рок, реп,
а потім вже різна
Улюблені страви:
сир з пльіснявою =)

Ім'я та прізвище: Дарія Шахова
Псевдонім на радіо: Дашка-Ромашка
Вік: 19 років
Факультет: ГІСУТ, 3 курс
Рубрика: "Сім нот"
Захоплення: вокал, хореографія, STEM
Улюблена музика: класика, джаз, R'n'B
Улюблені страви: бабусин борщ та піраміти

Ім'я та прізвище: Станіслав Гринкевич
Псевдонім на радіо: Стас Беркут
Вік: 19 років
Факультет: БФ, 3 курс
Рубрика: "Вконтакті"
Захоплення: подорожі, ролики,
або подорожі на роликах =)
Улюблена музика: рок, джаз,
класика, електро
Улюблені страви:
фруктові салати

Ім'я та прізвище:
Тетяна Афанасьєва
Псевдонім на радіо: Руда
Вік: 20 років
Факультет: ГІСУТ, 4 курс
Рубрика: "День свободи", "Прояви себе!"
Захоплення: STEM
Улюблена музика: різна
Улюблені страви: солодощі та м'ясо

Ім'я та прізвище: Сергій Єгоров
Псевдонім на радіо: Wingman
Вік: 19 років
Факультет: АІТ, 3 курс
Рубрика: "День електронної музики"
Захоплення: фотографія, малювання,
музика, автомобілі, STEM
Улюблена музика: переважно танцювальна
(Тансе і т.д.)
Улюблені страви:
м'ясо
по-французьки,
кальмар

Ім'я та прізвище: Анна Мороз
Вік: 18 років
Факультет: ГІСУТ, 2 курс
Рубрика: "Новини", "Гороскоп"
Захоплення: література, поезія
Улюблена музика: ліричний рок та класика
Улюблені страви: піцца та млинці

ЩО ОЗНАЧАЄ смайл?

Якщо ви звернули увагу, нинішнє молоде покоління часто спілкується за допомогою смайлів. Що означає смайл, смайлі? Англійське smile (посміхатися) – піктограма, що зображає емоцію. Найчастіше складається з різних символів, друкарських знаків. Поширення смайлів отримав в Інтернеті та SMS. Останнім часом, з повсюдним розвитком блогів і форумів набули популярності графічні смайлики.

Західні (горизонтальні) смайли мають наступну особливість: для зручного перегляду і збагнення їх суті потрібно нахилити голову на 90°, тоді ось такі: :-) значок приймає вигляд людської особи.

Ще 1969 року Володимир Набоков в одному зі своїх інтерв'ю згадував про те, що варто створити спеціальний знак пунктуації для графічного відображення емоцій: "... треба придумати який-

небудь друкарський знак, що позначає посмішку, – яку-небудь карлючку або улапу навазак дужку, якою я б міг супроводжувати відповідь на ваше запитання."

Проте Скотт Фалман (англ. Scott E. Fahlman) 19 вересня 1982 першим у світі запропонував смайлів у тому вигляді, в якому він популярний зараз, в листуванні: Пропонує використовувати ось таку послідовність символів для позначення жартівливих повідомлень: :-)

Встановити точно, хто придумав смайл, навряд чи можливо, так як є свідчення, що цей знак використовували ще в 1960-х роках.

Американський художник Харві Болл (англ. Harvey Ball) в грудні 1963-го першим намалював графічне зображення посмішки у вигляді двох крапок і дужки в жовтому колі.

Представники страхової компанії State Mutual Life Assurance Cos. of America звернулися до художника, і той намалював їм першу фірмову "посмішку". Перша серія смайлів вийшла в якості жовтих значків, які були подаровані службовцям і клієнтам компанії.

Емоційні смайлики:

:-) чи :-) – посмішка, радість
:- (чи :- (– сумно, печаль

:- / чи :- / – невдоволення, здивованість або образа

:- D чи :- D – сміх
Смайлики дії:

:-) чи :-) – підморгувати
:- * – пошлунок

:- (чи :- (чи :- (– плакати

Підготувала **Олена Марчук**, студорк газети

"Радіосторінку"
підготувала ведуча Дарія Шахова

НАШ САЙТ В ІНТЕРНЕТІ: www.knuba.edu.ua, e-mail: arh_bud@knuba.edu.ua

Засновник — Київський національний університет будівництва і архітектури
Свідчення про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора.
Редакція лішає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів.
Дизайн газети Б. Пасинков "Європа принт" www.euroreprint.com.ua
Надруковано у ЗАТ "ВІПОЛ", вул. Волинська, 60

Редактор **Ірина Герасценкова**
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 03180, м. Київ-180,
Повітрофлотський проспект, 31, кімн. 601а, тел. 241-55-35